

**Odvjetnik
Alen Pešušić**

Vlaška 77
10 000 Zagreb

Tel. 01 4636 828, 4636 819
Fax. 01 4664 610

TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Na broj: St-935/13
Zadarska 3
51 000 RIJEKA

Stečajni dužnik: DRD-INTERNATIONAL d.o.o. u stečaju, Šetalište V. Gortana 38,
Umag, OIB:27636389809

Razlučni vjerovnik: GARDEN MAKSIMIR d.o.o., Radnička cesta 45, Zagreb,
OIB: 25738979611, zastupan po direktoru Romeu Krešiću,
koji je na za zastupanje ovlastio odvjetnika Alena Pešušića iz
Zagreba, Vlaška 77

**PRIJEDLOG RAZLUČNOG VJEROVNIKA
ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE
protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske
posl. br. PŽ-4239/2020 od 14. listopada 2020.g.**

1x-----

Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-4239/2020 od 14. listopada 2020.g. odbijena je žalba razlučnog vjerovnika Garden Maksimir d.o.o. kao neosnovana, te je potvrđeno rješenje Naslovnog suda posl. br. St-935/13 od 14. rujna 2020.g. kojim je određeno, pod toč. I.1., da se iz iznosa kupovnine u iznosu od 92.925.542,00 kn ostvarene prodajom nekretnina upisanih u z.k.ul.br. 5414, 3030, 4783 i 5601 sve KO Umag, namiruju obračunati troškovi unovčenja iz čl. 254. Stečajnog zakona u ukupnom iznosu od 23.155.511,07 kn, a pod toč. I.2. tražbina razlučnog vjerovnika u iznosu od 69.770.030,93 kn.

Razlučni vjerovnik sukladno čl. 385., st.1., Zakona o parničnom postupku, u vezi čl. 400. istog zakona, te u vezi čl. 19. Stečajnog zakona, podnosi prijedlog za dopuštenje revizije protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-4239/2020 od 14. listopada 2020.g., a radi materijalnopravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene zakona i ravnopravnosti građana.

U obrazloženju pobijanog rješenja Visoki trgovački sud Republike Hrvatske navodi da neosnovano razlučni vjerovnik smatra kako je sud trebao namiriti najprije razlučnog vjerovnika, jer se prema propisima na koje se poziva, dioba kupovnine postignute prodajom nekretnina provodi upravo na način kako je to proveo prvostupanjski sud u ovom postupku. Drugostupanjski sud pritom smatra kako je prvostupanjski sud pravilno primjenio odredbu čl. 254. Stečajnog zakona, a koja se odredba primjenjuje u ovom postupku sukladno čl. 441., st. 2. Stečajnog zakona.

Razlučni vjerovnik podnosi prijedlog za dopuštenje revizije zbog materijalnopravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene zakona i ravnopravnosti građana, i to zbog slijedećih pitanja:

- da li naplata tražbine razlučnog vjerovnika ovisi o poreznom statusu kupca nekretnine (u smislu da li je kupac obveznik PDV-a ili nije)?
- da li se nakon unovčenja nekretnina u ovršnom postupku, a na kojima postoji upisano razlučno pravo, obveza poreza na dodanu vrijednost uračunava u troškove unovčenja nekretnine u stečajnom postupku, odnosno da li porez na dodanu vrijednost ima prednost namirenja ispred namirenja tražbine razlučnog vjerovnika?
- da li su stranke i sud u stečajnom postupku vezani utvrđenjima ovršnog suda iz rješenja o dosudi nekretnine, a vezano za utvrđenu obvezu plaćanja poreza na promet nekretnina?

Razlučni vjerovnik ističe kako se radi o pitanjima koja su važna za osiguranje jedinstvene primjene zakona, kao i ravnopravnost građana, a s obzirom da revizijski sud o istome još nije zauzeo stav.

Razlučni vjerovnik ističe kako se tumačenjem suda prema kojem se obveza poreza na dodanu vrijednost namiruje u sklopu troškova unovčenja, dakle, prije namirenja razlučnog vjerovnika, **Republika Hrvatska stavlja u povoljniji položaj u odnosu na ostale vjerovnike, prije svega u odnosu na razlučnog vjerovnika koji bi se po samoj definiciji razlučnog vjerovnika, odnosno po samom smislu i svrsi razlučnog prava, trebao prvenstveno namiriti prije i odvojeno od ostalih vjerovnika. Po samoj definiciji i smislu razlučnog prava, razlučno pravo predstavlja pravo odvojenog namirenja, neovisno o stečajnom ili ovršnom postupku, slijedom čega se pravo razlučnog vjerovnika ne bi smjelo umanjivati zbog eventualne obveze stečajnog dužnika na plaćanje PDV-a, a koja obveza nije ni u kakvoj korelaciji sa samim razlučnim vjerovnikom.**

Takvim se postupanjem krši načelo ravnopravnosti sudionika u postupku, te se izravno utječe na mogućnost razlučnog vjerovnika da namiri svoju tražbinu.

Razlučni vjerovnik nema utjecaja na to tko će bi kupac nekretnina na kojima ima razložno pravo, a prema stavu suda, upravo o tome ovisi visina u kojoj će se njegova tražbina namiriti. Prema tumačenju suda ispada zapravo da razlučni vjerovnik plaća PDV, jer se upravo za iznos PDV-a umanjuje iznos njegova namirenja.

Drugostupanjski je sud u pobijanom rješenju prihvatio pogrešan stav Trgovačkog suda u Rijeci, a vezano za gore postavljena pitanja. Naime, prvostupanjski sud u obrazloženju rješenja posl. br. St-935/13 od 14. rujna 2020.g. navodi kako se iz iznosa kupovnine ostvarene prodajom predmetnih nekretnina prije svega namiruju troškovi unovčenja sukladno odredbi čl. 254. SZ/15, a koje se odredbe prema stavu suda u konkretnom slučaju primjenjuju sukladno odredbi čl. 441., st. 2 SZ/15. U troškove unovčenja, prvostupanjski je sud, među ostalim pridodao i troškove PDV-a kao dio ostvarene kupovnine za prodane nekretnine, i to u iznosu od 18.950.000,00 kn, odnosno 25% od iznosa za koji je stečajna masa unovčena.

Pogrešan je stav i prvostupanjskog i drugostupanjskog suda da se u troškove unovčenja stečajne mase obračunava i PDV, u konkretnom slučaju u iznosu od 18.950.000,00 kn i to na iznos ostvaren prodajom predmetnih nekretnina u ovršnom postupku koji se vodio kod Općinskog suda u Pazinu, Stalnoj službi u Bujama, pod posl. br. Ovr-376/19.

Suprotno stavu suda, cjelokupni iznos kupovnine ostvaren prodajom nekretnina stečajnog dužnika, a koje su nekretnine prodane u sklopu ovršnog postupka, trebalo je doznačiti razlučnom vjerovniku, podnositelju ovog prijedloga.

Naime, predmetne su nekretnine prodane u ovršnom postupku koji se vodio kod Općinskog suda u Pazinu, Stalna služba Buje, pod posl. br. Ovr-376/19, te je na svim nekretninama koje su bile predmet prodaje u navedenom ovršnom postupku, dakle na nekretninama upisanim u z.k.ul.br. 5414, 3030, 4783 i 5601 KO Umag, postojalo upisano založno pravo u korist razlučnog vjerovnika, Garden Maksimir d.o.o., s time da je visina tražbine Garden Maksimir d.o.o. kao razlučnog vjerovnika sa prvenstvom namirenja, dakle, **razlučnog vjerovnika čija se tražbina namiruje prije ostalih tražbina**, bila viša od iznosa postignutog unovčenjem predmeta na kojem postoji razlučno pravo.

S obzirom na upisano razlučno pravo sa pravom prvenstva namirenja prije svih ostalih vjerovnika, te s obzirom da je visina potraživanja razlučnog vjerovnika prema stečajnom dužniku znatno premašivala iznos ostvaren prodajom nekretnina, cjelokupni je iznos koji se sukladno rješenju Općinskog suda u Pazinu, Stalna služba Buje, doznačio stečajnom sucu, odnosno iznos od 92.925.542,00 kn, a nakon izdvajanja iznosa sukladno čl. 170., u vezi čl. 164a., st. 1, toč. 1. Stečajnog zakona, trebalo doznačiti razlučnom vjerovniku, Garden Maksimir d.o.o.

Sukladno čl. 164a Stečajnog zakona koji se primjenjuje u ovoj pravnoj stvari propisano je:

„Nakon što unovči stvar ili pravo na kojem postoji razlučno pravo upisano u javnoj knjizi ovršni će sud, nakon što iz iznosa ostvarenog prodajom namiri troškove do tada provedenog ovršnog postupka, preostali novac predati stečajnom sucu.

Iz iznosa dobivenog od ovršnog suda stečajni sudac će:

- 1. izdvojiti u stečajnu masu odgovarajući iznos prema pravilima iz čl. 170. ovog Zakona,*
- 2. **namiriti tražbine razlučnih vjerovnika prema redoslijedu predviđenim pravilima ovršnog postupka, i***
- 3. preostali iznos predati stečajnom upravitelju.“*

Nadalje, sukladno Ovršnom zakonu (NN 57/96, 67/08) propisano je:

„Namirenje vjerovnika

Kad se pristupa namirenju

Članak 104.

Sud pristupa namirenju vjerovnika nakon pravomoćnosti rješenja o dosudi nekretnine kupcu i nakon što kupac položi kupovninu.

Osobe koje se namiruju

Članak 105.

Iz prodajne cijene namiruju se ovrhovoditelji na čiji je prijedlog određena ovrha, založni vjerovnici i kad nisu prijavili svoje tražbine, osobe koje imaju pravo na naknadu za osobne služnosti i druga prava koja prestaju prodajom, Republika Hrvatska i općine, gradovi i županije po osnovi poreza i drugih pristojbi.

Prvenstveno namirenje

Članak 106.

(1) Iz iznosa dobivenoga prodajom namiruju se prvenstveno, i to ovim redoslijedom:

- 1. troškovi ovršnoga postupka koji se tiču sudskih pristojbi i plaćenih predujmova za provedbu ovršnih radnji;*
- 2. porezi i druge pristojbe dospjele za posljednju godinu koje terete prodanu nekretninu.*

*(2) **Tražbine iz stavka 1. točke 2. ovoga članka namiruju se ako su prijavljene najkasnije na ročištu za diobu i ako se dokazuju ovršnom ispravom.***

*(3) Vrijeme određeno u stavku 1. točki 2. ovoga članka računa se **do dana donošenja rješenja o dosudi nekretnine.***

Namirenje ostalih tražbina

Članak 107.

*(1) **Nakon namirenja tražbina iz članka 106. ovoga Zakona, namiruju se tražbine osigurane založnim pravom,** tražbine ovrhovoditelja na čiji je prijedlog određena ovrha i naknada za osobne služnosti i druga prava koja prestaju prodajom.*

(2) Odredba stavka 1. ovoga članka na odgovarajući se način primjenjuje i na namirenje podzaložnih prava (nadhipoteka) i drugih prava koja su teret prava koja se namiruju.

(3) **Vjerovnici iz stavka 1. ovoga članka namiruju se po redu stjecanja založnoga prava i prava na namirenje ovrhovoditelja koji su predložili ovrhu odnosno po redu upisa u zemljišnu knjigu osobnih služnosti, a ako je bio ustupljen prednosni red, tada se vjerovnici iz stavka 1. ovoga članka namiruju po time uspostavljenom prednosnom redu.**

(4) Troškovi i kamate za posljednje tri godine do donošenja rješenja o dosudi nekretnine kupcu, određeni ovršnom ispravom, namiruju se po istom redoslijedu kao i glavna tražbina.

(5) Troškovi ovršnoga postupka, osim troškova koji se prvenstveno namiruju (članak 106. stavak 1. točka 1.), namiruju se po istom redoslijedu kao i glavna tražbina.

(6) Poslije namirenja tražbina iz stavka 1. ovoga članka namiruju se tražbine navedene u članku 106. stavku 1. točki 2. ovoga Zakona za vrijeme za koje se ne namiruju prema odredbama toga članka. Nakon toga namiruju se kamate iz stavka 4. ovoga članka za vrijeme za koje nisu namirene prema toj odredbi, i to po istom redoslijedu kao i glavna tražbina.“

Sukladno materijalnim propisima i sudskoj praksi, razlučni vjerovnik smatra da je neosnovano sud utvrdio obvezu plaćanja PDV-a, odnosno iznos PDV-a uračunao u troškove unovčenja koji se namiruju prije namirenja razlučnog vjerovnika

Nadalje, **sukladno rješenju o dosudi Općinskog suda u Pazinu, Stalna služba Buje, posl. br. Ovr-376/19 od 10. prosinca 2019.g. pod toč. IV. utvrđena je obveza kupca na plaćanje poreza na promet nekretnina, pa je time isključeno plaćanje PDV-a!!**

Ističe se kako je smisao razlučnog prava namirenje razlučnog vjerovnika odvojeno od ostalih vjerovnika, te upravo stoga razlučnom vjerovniku treba pripasti iznos ostvaren prodajom, bez umanjenja za PDV.

Takav je stav i sudske prakse:

“Tek nakon namirenja tražbina koje se prvenstveno namiruju sud je mogao prići namirenju ostalih tražbina ovrhovoditelja koji se u ovom postupku jedini i namiruje, a to su tražbine osigurane založnom pravom, tražbine ovrhovoditelja na čiji je prijedlog određena ovrha, troškovi i kamate za posljednje tri godine do donošenja rješenja o dosudi nekretnine kupcu određeni ovršnom ispravom, te troškovi ovršnoga postupka osim onih koji se prvenstveno namiruju, te kamate za vrijeme koje nisu namirene prema odredbi čl. 107.t.4, s time da se troškovi i kamate iz čl. 107. t. 4 i 6 namiruju po istom redoslijedu kao glavna tražbina, i to sve tražbine koje imaju isti red namirenja, namiruju se - razmjerno njihovoj visini (čl.109. OZ-a).” Županijski sud u Varaždinu posl.br. Gž Ovr-516/15 od 02.09.2015.

“Odredba čl. 107. st. 4. OZ-a odnosi se na namirenje troškova i kamata za posljednje tri godine do donošenja rješenja o dosudi nekretnine kupcu koji su utvrđeni u ovršnoj ispravi, i samo ti troškovi i kamate se namiruju po istom redoslijedu kao i glavnica, što ne utječe na pravo založnog vjerovnika da prema redoslijedu namirenja namiri svoju tražbinu osiguranu založnim pravom u smislu odredbe čl. 302. st. 1. i 2. ZVDSP-a, jer tražbina osigurana založnim pravom ima pri namirivanju iz vrijednosti zaloga prednost pred svim tražbinama koje nisu osigurane založnim pravom na tom zalogu, a ako je zalog opterećen s više založnih prava, prednost pri namirivanju ima ona tražbina koja je prije ostalih u prvenstvenom redu.” Županijski sud u Bjelovaru, posl.br. GŽ-835/12-2 od 06.06.2012.

„ Nema mjesta namirenju troškova stečajnog postupka iz kupovnine ostvarene prodajom nekretnine opterećene založnim ili kojim srodnim pravom prije nego što se u cijelosti namire tražbine založnih vjerovnika“, Visoki trgovački sud RH, PŽ-1514/06 od 17.01.2007.g.

„ Namirenje razlučnih vjerovnika obavlja se po pravilima ovršnog prava, a ostalih vjerovnika po pravilima stečajnog prava. Nakon što se unovči nekretnina iz dobivenog iznosa najprije se namiruju do tada nastali troškovi postupka prodaje nekretnine, a potom stečajni sudac ima obvezu namiriti razlučne vjerovnike prema redoslijedu utvrđenom pravilima ovršnog prava, dok će preostali iznos predati stečajnom upravitelju.“ Visoki trgovački sud RH, PŽ-5106/06 od 07.02.2007.g.

„ Namirenje razlučnih vjerovnika se u skladu sa odredbom čl. 164., st. 1. Stečajnog zakona obavlja po pravilima ovršnog prava, a to znači da se prije odluke o iznosu koji se isplaćuje razlučnim vjerovnicima odlučuje o iznosu troška utvrđivanja tražbine i troška unovčenja...

Prema odredbi čl. 107., st. 3. Ovršnog zakona vjerovnici čije su tražbine osigurane razlučnim pravom, namiruju se po redu stjecanja založnog prava i prava na namirenja ovrhovoditelja...

Tražbine odnosno pravo odvojenog namirenja, koje se namiruju iz kupovnine nekretnine u pogledu glavnice i pripadajućih kamata i redoslijed namirenja, u skladu s odredbom čl. 164.a, st. 2. Stečajnog zakona utvrđuje stečajni sudac prema pravilima ovršnog postupka.“, Visoki trgovački sud RH, PŽ-562/09 od 03.03.2009.g.

Dakle, s obzirom da su predmetne nekretnine na kojima postoji razlučno pravo prodane u ovršnom, a ne stečajnom postupku, tada bi se prilikom namirenja razlučnog vjerovnika, trebale primijeniti odredbe o namirenju iz ovršnog postupka, a koje svakako daju prvenstvo namirenja razlučnom vjerovniku.

Uostalom, kako je to već naglašeno, toč. IV rješenja o dosudi Općinskog suda u Pazinu, Stalna služba Buje, posl. br. Ovr-376/19 od 10. prosinca 2019.g. utvrđena je obveza plaćanja poreza na promet nekretnina, što isključuje plaćanje PDV-a.

Posebno se ističe da je rješenje Općinskog suda u Pazinu, Stalna službe u Bujama, posl. br. Ovr-379/19 od 10. prosinca 2019.g. dostavljeno i založnom vjerovniku Republika Hrvatska, Ministarstvo financija, Područni ured Pazin, a po pravomoćnosti ponovno istom područnom uredu porezne uprave, odnosno **Republika Hrvatska je i sama bila sudionik ovršnog postupka, a nije uložila žalbu na rješenje o dosudi, te se radi o res iudicata, tj. presuđenoj stvari, te su svi sudionici, pa i ovaj stečajni sud, vezani takvim rješenjem.**

Samo izdavanje poreznog rješenja stečajnom dužniku ne znači da je takvo rješenje zakonito, te zapravo Republika Hrvatska, koja je u ovom postupku vjerovnik, istovremeno izdaje rješenje putem Porezne uprave kojim neposredno pokušava utjecati na ishod ovog postupka i način namirenja, stavljajući sebe ispred razlučnog vjerovnika. Republika Hrvatska zapravo na taj način postaje sudac u vlastitoj stvari, što je protivno načelu *nemo iudex in causa sua*.

Pored činjenice da nije bilo osnove za uračunavanje PDV-a u troškove unovčenja, dakle, prije namirenja razlučnog vjerovnika, razlučni vjerovnik ističe kako je porezno rješenje od 14. kolovoza 2020.g. koje je doneseno u postupku poreznog nadzora, a na koje se poziva i Naslovni sud, nezakonito, iz više razloga, a kako je to detaljno obrazloženo u žalbi protiv prvostupanjskog rješenja.

Razlučni vjerovnik uostalom smatra kako sud nije vezan rješenjem porezne uprave kojim je utvrđena obveza plaćanja PDV-a. Naime, razlučni vjerovnik nije bio stranka u postupku u kojem je utvrđena obveza plaćanja PDV-a, dakle, razlučni vjerovnik nije imao pravo ulaganja pravnih lijekova na evidentno nezakonito rješenje, te upravo stoga razlučni vjerovnik ne može biti vezan takvim rješenjem. Razlučni vjerovnik ne može biti vezan utvrđenjima iz nekog drugog postupka u kojem nije sudjelovao kao stranka, i u kojem nije imao pravo ulaganja pravnog lijeka.

Upravo iz istog razloga, takvim rješenjem ne može biti vezan niti sud koji odlučuju o namirenju razlučnog vjerovnika, odnosno o namirenju troškova unovčenja stečajne mase, te stečajni sud nije mogao automatizmom utvrditi obvezu plaćanja PDV-a, a posljedično tome i uračunavanje PDV-a u troškove unovčenja stečajne mase koji se namiruju prije namirenja razlučnog vjerovnika.

S obzirom da je porezno rješenje od 14. kolovoza 2020.g. kojim je utvrđena obveza plaćanja PDV-a evidentno nezakonito, tada sud svoju odluku od tome da u troškove unovčenja iz čl. 254. Stečajnog zakona uračuna i PDV na prodane nekretnine iz ovršnog postupka u iznosu od 18.590.000,00 kn nije mogao temeljiti na takvom nezakonitom rješenju. **Uostalom, sud nije bio vezan poreznim rješenjem, te činjenica da je porezno tijelo eventualno utvrdilo poreznu obvezu ne znači**

automatski da je sud dužan tako obračunati porez uračunati u troškove unovčenja iz čl. 254. Stečajnog zakona.

Prvostupanjski se sud u pobijanom rješenju pozvao upravo na rješenje porezne uprave, odnosno na činjenice utvrđene u postupku poreznog nadzora, a koje su činjenice evidentno pogrešno utvrđene. Prvostupanjski sud pritom navodi da se u konkretnom slučaju radi o isporuci nove nekretnine prije prvog nastanjenja, tj. korištenja, te da od datuma prvog nastanjenja nije prošlo više od dvije godine (jer nekretnina nije nikada korištena), te da stoga predmetna nekretnina podliježe oporezivanju porezom na dodanu vrijednost, te je stečajni dužnik obveznik tog poreza, jer takva obveza proizlazi iz Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost.

Pogrešan je stav suda da obveza plaćanja PDV-a proizlazi iz Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost, a s obzirom da takva obveza u konkretnom slučaju ne postoji. Naime, kako je već ranije detaljno obrazloženo žalbi, u konkretnom slučaju nije se radilo o isporuci nove nekretnine prije prvog nastanjenja, tj. korištenja, te je od prvog nastanjenja odnosno korištenja do datuma sljedeće isporuke prošlo više od 10 godina.

Pogrešno je dakle, sud utvrdio da se u konkretnom slučaju radilo o isporuci nove nekretnine prije prvog nastanjenja, tj. korištenja, te je na tako pogrešno utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio materijalno pravo, odnosno pogrešno je utvrdio obvezu plaćanja PDV-a, te je pogrešno takvu obvezu uračunao u troškove unovčenja.

Ističe se kako se u konkretnom slučaju radi o vrlo kompleksnom pitanju, koje zahtjeva posebna znanja, koje sam sud nema, te je stoga sud radi utvrđenja ovih bitnih činjenica, a kako bi mogao pravilno primijeniti materijalno pravo, trebao odrediti financijsko-knjigovodstveno vještačenje.

Razlučni vjerovnik ponovno ističe kako je rješenjem Općinskog suda u Pazinu, Stalna službe u Bujama, posl. br. Ovr-379/19 od 10. prosinca 2019.g., pod toč. IV **utvrđena obveza plaćanja poreza na promet nekretnina**, što isključuje plaćanje PDV-a. Navedeno je rješenje dostavljeno i založnom vjerovniku Republika Hrvatska, Ministarstvo financija, Područni ured Pazin, a po pravomoćnosti ponovno istom područnom uredu porezne uprave.

Republika Hrvatska je dakle, i sama bila sudionik ovršnog postupka, a nije uložila žalbu na rješenje o dosudi, a kojim je rješenjem utvrđena obveza plaćanja poreza na promet nekretnina, te se radi o presuđenoj stvari. Ukoliko je dakle, rješenjem suda već utvrđena obveza plaćanja poreza na promet nekretnina, te je takvo rješenje pravomoćno, tada ne može drugi sud utvrditi obvezu plaćanja PDV-a, a s obzirom da jedno isključuje drugo, te ne može istovremeno postojati obveza plaćanja i poreza na promet nekretnina i obveza plaćanja PDV-a u odnosu na istu nekretninu.

S druge pak strane, **razlučni vjerovnik nije bio stranka u postupku pred Poreznom upravom u kojem je utvrđena obveza plaćanja PDV-a, te razlučni vjerovnik nije imao mogućnosti ulaganja žalbe na rješenje koje je evidentno nezakonito. Takvo rješenje ne veže stoga razlučnog vjerovnika, a niti ne veže stečajni sud.**

Slijedom svega navedenog, razlučni vjerovnik predlaže dopustiti reviziju protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. br. PŽ-4239/20 od 14. listopada 2020.g.

U Zagrebu, dana 27. studenog 2020.g.

Razlučni vjerovnik
Garden Maksimir d.o.o.